

Ім'я користувача:
Полтавський інститут економіки і права Полтавськи...

ID перевірки:
1016196631

Дата перевірки:
17.04.2024 14:36:56 EEST

Тип перевірки:
Doc vs Internet + Library

Дата звіту:
17.04.2024 14:43:23 EEST

ID користувача:
100011299

Назва документа: Бурла курсова 2

Кількість сторінок: 13 Кількість слів: 3430 Кількість символів: 25505 Розмір файлу: 27.53 KB ID файлу: 1015962413

38.4% Схожість

Найбільша схожість: 36.4% з джерелом з Бібліотеки (ID файлу: 1015956102)

33% Джерела з Інтернету 512 Сторінка 15

36.6% Джерела з Бібліотеки 36 Сторінка 17

0% Цитат

Вилучення цитат вимкнене

Вилучення списку бібліографічних посилань вимкнене

0% Вилучень

Немає вилучених джерел

Вступ

Актуальність дослідження: Слід зазначити, що категорія правовідносини історично привертала увагу багатьох фахівців у галузі загальної теорії права, конкретної юриспруденції та цивільного права, які висловлювали дуже різні погляди на природу, зміст, види та елементи правовідносин.

Виявляється найбільше ґрунтовно питання про сутність цивільних правовідносин досліджував О.С. Йоффе [7]. Загалом він звертав всю увагу на те, що правовідносини є способом перетворення або умовою існування суспільних відносин. Якщо суспільні відносини існують самі по собі то з часом вони перетворюються на правовідносини, а вже потім якщо втрачають юридичний характер вони зберігаються як суспільні відносини. Якщо суспільні відносини періодично виникають і припиняються за наявності певних сукупностей зовнішніх обставин, але при цьому вони завжди виникають як правовідносини, припиняючись вони втрачають свій юридичний характер.

Серед різних зв'язків, що виникають у суспільстві (політичних, економічних, культурних, та інших), існують тако і відносини поведінки які є регульовані нормами цивільного права. У результаті такої урегульованості ці відносини набувають особливих властивостей і стають цивільними правовідносинами.

Тож цивільні правовідносини - можна сказати це урегульовані правом суспільні відносини. Причому якщо норми цивільного права звернені до широкого кола осіб, то кожен правовідношення навпаки, вони мають конкретний характер, тому що виникають чітко між визначеними суб'єктами.

В юридичній літературі по різному визначається визначення цивільного правовідношення. Відповідно до першого визначення правовідношення - це самостійне ідеологічне відношення, відокремлене від реального суспільного відношення, тобто юридичний зв'язок, який пов'язує сторони між собою. А от друге визначення правовідношення говорить про те що: це саме суспільне відношення, яке внаслідок врегулювання нормами прав набуває особливих властивостей правовідношення. На мою думку останнє визначення здається більш переконливим. Адже це визначення дає можливість підкреслити головне: те що існує не два окремих види відносин (ті, що підлягають врегулюванню, і врегульовані (правові)), а лише одне врегульоване нормами цивільного права, суспільного відношення, тобто цивільне правовідношення.

Проблема цивільного правовідношення є досить складною. Це пояснюється тим, що вона поєднує в собі не тільки галузевий а, й комплексний характер.

Об'єктом дослідження курсової роботи є суспільні відносини в галузі цивільного права.

Предмет дослідження – цивільно-правові відносини: поняття, особливості, елементи та види.

Метою курсової роботи є дослідження поняття, особливостей, елементів та видів цивільно-правових відносин.

Метою роботи є виконання таких завдань:

– дослідити поняття, особливостей і види цивільних правовідносин;

– здійснити характеристику основних елементів цивільних правовідносин;

Теоретичну основу дослідження склали праці відомих українських та зарубіжних вчених, дореволюційного, радянського та сучасного періодів. Зокрема наукові дослідження М.М.Агаркова, Д.В.Бобрової, Т.В.Боднар, М.І.Брагінського, В.В.Вітрянського, Б.М.Гонгало, О.В.Дзери, О.С.Іоффе, О.О.Красавчикова, Н.С.Кузнецової, С.Н.Ландкофа, В.В.Луця, І.Б.Новицького, Є.О.Харитонова, Г.Ф.Шершеневича та інших.

Методи дослідження. Дослідження було здійснене на основі системного порівняльного, історичного, прогнозування.

Структура роботи. Курсова робота складається зі вступу, двох розділів, висновків та списку використаних джерел і літератури.

РОЗДІЛ 1. ПОНЯТТЯ, ОСОБЛИВОСТІ І ВИДИ ЦИВІЛЬНИХ ПРАВОВІДНОСИН

1.1 Поняття та особливості цивільних правовідносин

Людина, щойно народившись, стає учасником цивільних відносин. Ці відносини оточуватимуть її впродовж усього життя, та до самої смерті. Але навіть смерть спричинить виникнення нових цивільних відносин.

Цивільне право як і будь яка інша галузь права впливає на волю людей будь яким належним чином.

Цивільні правовідносини - це майнові та особисті відносини, що не належать до власності, що регулюються цивільним правом, між учасниками, відокремленими від власності, юридично рівними, які є носіями суб'єктивних цивільних прав та зобов'язань, які виникають, або змінюються, чи припиняються на основі правових фактів та наділені можливістю використання засобів державного примусу.

Цивільно-правові відносини є свого роду галузевими правовідносинами, тому вони характеризуються ознаками як правовідносин в цілому, так і секторального цивільного права зокрема.

Норми цивільного права, як і інші правові норми, регулюють суспільні відносини, за участю фізичних і юридичних осіб. При цьому суспільні відносини, будучи врегульованими нормами цивільного права, стають цивільно-правовими [27].

Цивільні відносини – це особливий вид суспільних відносин.

Відповідно до статті 1 Цивільного кодексу України, цивільні відносини засновуються на: юридичній рівності, вільному волевиявленні, та майновій самостійності їх учасників. Саме ці три риси становлять генетичний код цивільних відносин, та їхню правову сутність.

Цивільні відносини – це відносини приватні: їх суб'єкти є юридично рівними, це означає: жоден з них не наділений функціями влади щодо другого, і не може ним керувати, нав'язуючи свою волю [12].

У літературі поширена інша точка зору, за якою юридична рівність є "характерною рисою методу цивільно-правового регулювання суспільних відносин". Отже з цього можна зробити такий висновок що суспільні відносини стають цивільними завдяки їх цивільно-правовому регулюванню. Тож рівність трактується як ознака яка є додана законодавцем, а не як ознака яка притаманна цивільним відносинам.

Юридична рівність учасників цивільних відносин, та автономність їх волі є засадничою ознакою цих відносин, а не результатом законодавчого впливу на них [5, с. 12].

Юридична рівність сторін – як якість цивільних відносин – не є тотожною рівноправністю. Юридична рівність учасників цивільних відносин не лише не виключає, а навпаки, ще й зумовлює наявність у них у різних життєвих ситуаціях різних за змістом прав та обов'язків, специфічної різноправності [13].

І теоретично це досить легко зрозуміти адже продавець та покупець, ніяк не можуть мати однакових прав та обов'язків. Юридична рівність суб'єктів не виключає їх майнової нерівності та економічної залежності. Щось подібне ми спостерігаємо і у сфері діяльності монополіста: внутрішньо протестуючи проти встановленої ним ціни на товари та послуги, але ми все ж змушені під тиском різних обставин звикнути до неї.

Самі цивільні відносини складаються за волею осіб. До участі у цивільних відносинах ніхто нікого не має права залучати силою. Тому Цивільний кодекс передбачає можливість визнання недійсним договору, укладеного під впливом насильства чи натиску на одну з осіб.

Лише в окремих випадках, в інтересах держави та суспільства, можуть бути встановлені винятки з цього загального правила, наприклад, щодо поставки для державних потреб чи страхування цивільної відповідальності власників транспортних засобів.

Вольовий характер цивільних відносин проявляється і у вимозі щодо усвідомлення особою тих дій чи наслідків, які вона вчиняє. Тому передбачається недійсність договору, стороною якого є недієздатна особа чи особа, яка через інші причини не усвідомлювала значення своїх дій або не могла керувати ними [12].

Вольовий характер цивільних відносин зумовлює повне знання особи про предмет, про зміст прав і обов'язків та бажання їх настання. Тому саме слід говорити про вільну та повну згоду особи на зміну чи припинення цивільних відносин.

Характер цивільних відносин не заперечує впливу на особу в її різноманітних життєвих ситуаціях. Тому продаючи половину будинку, щоб покращити матеріальний стан, особа діє вільно. Водночас потрібно мати на увазі що в такому випадку Цивільний кодекс передбачатиме, можливість визнання договору не дійсним, якщо такий договір було укладено особою під впливом важких для неї обставин.

Вольовий характер властивий не лише договірній, а й недоговірній сферам цивільних відносин, хоча недоговірні відносини, пов'язані із заподіянням шкоди, виникають окрім волі потерпілого. Заподіяння шкоди особі на її

прохання може бути в окремих випадках кваліфіковано як злочин не лише з боку заподіювача, а й з боку потерпілого, якщо це вчинено, наприклад, з метою ухилення від військової служби.

Вольовий елемент у поведінці заподіювача шкоди засвідчується його вином умислом або з необережністю. Якщо ж шкода заподіяна випадково, тобто крім волі заподіювача шкоди, закон, за загальним правилом, не встановлює обов'язку її відшкодування.

Однак це не виключає права заподіювача такої шкоди відшкодувати її за власною волею, за велінням власної совісті, незалежно від позиції закону щодо цього. Тому цивільні відносини між особою що завдала шкоду та потерпілим можуть виникнути без будь-яких законодавчих умов та застережень. При цьому слід зауважити, що шкода, яка була відшкодована потерпілому тим, хто не мав відповідного юридичного обов'язку, в жодному разі не підлягатиме поверненню в майбутньому. Вольовий характер властивий і одностороннім правочинам, зокрема заповіту [12].

Кожен учасник цивільних відносин може бути власником. Майно, яке йому належить, не лише задовольняє його потреби, а й є гарантом його свободи. Утвердженням майнової самостійності фізичної особи є визнання дитини власником речей, придбаних за життя батьками, або в деяких випадках усиновлювача для забезпечення її фізичного та духовного розвитку (стаття 174 Сімейного кодексу України).

Майнова самостійність фізичної особи забезпечується її правом брати участь у цивільному обороті, а також є індивідуальним характером її цивільної відповідальності.

А от на рахунок юридичної особи, то її майнова самостійність також забезпечується правом бути учасником цивільного обороту, але забороняється органам державної влади або органам місцевого самоврядування втручатися у їхню господарську діяльність.

Юридична особа не відповідає за зобов'язаннями держави, а держава, не відповідає за зобов'язаннями юридичних осіб.

Тож, майнова самостійність, або ж майнова відокремленість учасників цивільних відносин полягає у тому, що кожен з них:

- має своє майно;
- може зобов'язуватися лише своїм майном;
- відповідає за невиконання юридичного обов'язку лише своїм майном [12].

Отже, цивільно-правові відносини – це форма, завдяки якій норми цивільного права реалізуються в житті.

Цивільно-правові відносини є різновидом правових галузевих відносин, тому їм властиві та ознак правових відносин у цілому, виникають на підставі правових норм, і саме цей момент дає зрозуміти регулюючий вплив права на суспільні відносини.

Учасники цивільно-правових відносин мають суб'єктивні права та обов'язки. Ознакою правових відносин є те, що здійснення суб'єктивних прав та виконання суб'єктивних обов'язків можуть забезпечуватися засобами державного примусу. Цивільно-правовим відносинам властива ця ознака.

Щодо галузевих особливостей цивільно-правових відносин, то вони зумовлені особливостями предмета і методу цивільного права.

Виходячи зі сказаного вище, можна визначити такі особливості цивільно-правових відносин:

а) це майнові та особисті або немайнові відносини, врегульовані нормами цивільного права;

б) їхні учасники характеризуються майновою відокремленістю і юридичною рівністю;

в) суб'єктивні права та суб'єктивні обов'язки учасників цивільно-правових відносин виникають, або змінюються чи припиняються припиняються на підставі певних юридичних фактів [25].

Такими є загальні та галузеві ознаки цивільно-правових відносин.

Таким чином, цивільно-правові відносини – це майнові та особисто немайнові відносини (врегульовані нормами сучасного цивільного права між майново відокремленими, юридично рівними учасниками, що є носіями суб'єктивних цивільних прав та обов'язків, які виникають, або змінюються, чи припиняються на підставі юридичних фактів і забезпечуються можливістю застосування засобів державного примусу.

1.2 Види цивільних правовідносин

Цивільні правовідносини – це результат врегулювання цивільних відносин за допомогою закону, договору, чи статуту, звичаю. Це – певною мірою нова якість, якою наділяються відносини між людьми у суспільстві [14].

Цивільне законодавство Російської імперії було присвячено виключно регулюванню майнових відносин, за винятком окремих норм, які стосувалися особистих відносин у сім'ї. Така позиція мала відповідне наукове обґрунтування. Професор Д.Й. Мейер прямо заявляв, що цивільне право має мати справу лише з правами майновими.

Як зазначав ще у 1883 р. професор С.В. Пахман, наука цивільного права не може задовольнятися лише одними майновими правами; особа та особисті права мають бути фундаментом цивільного права, оскільки на них вибудовані і без них немислимі всі інші цивільні інститути [10, с. 183].

Цивільний кодекс РСФР 1922 р. та Цивільний кодекс УСРР відображали тенденцію, що панувала на Росії: у них не містилося жодної норми, яка стосувалася б особистих відносин. Але плин часу, викликані ним світоглядні зміни зумовили певне "потепління" у ставленні до особистих прав.

Цивільні відносини досить різні за складом та, за змістом і за причинами їх виникнення. Наука та практика розробили деякі критерії, згідно з якими всі громадянські відносини поділяються на певні типи.

Нормативноо регульовані та охороні відносини. Різниця між цими типами правовідносин базується на таких критеріях, як причини їх виникнення.

Регулятивні відносини - це правовідносини, які регулюють нормальні економічні відносини та особисті відносини, що не належать до власності. Тобто за допомогою регуляторних відносин відбувається легальна правомірна діяльність громадян та організацій. Саме через це вони виникають з контрактів, та односторонніх угод.

Наприклад, цивільно-правові відносини, що виникають за договорами (стаття 413 Цивільного кодексу України). Відповідно до цього договору одна сторона погоджується зберегти майно чи будь яку ціну річ, передану від іншої сторони йому, і повернути це майно чи річ недоторканою. Ще один приклад: На підставі договору довічного утримання виникають цивільні відносини, в яких одна зі сторін, є нездатною діяти, передає будинок іншій стороні(набувачеві) а набувач зобов'язується, утримати першу сторону (стаття 425 Цивільного кодексу України). Знову ж таки, можна побачити що діяльність сторін є законною і вигідною для обох сторін.

А от дії спадкоємців з прийняттям спадщини є односторонніми угодами. (стаття 549 Цивільного кодексу України), які створюють відносини нормативного цивільного права, а якщо конкретно саме майнові відносин.

Порушення правових норм і відповідне суб'єктивне право громадянина або організації є юридичними фактами, на підставі яких виникають цивільні відносини між правопорушником і потерпілим. В результаті цих правовідносин злочинець має зобов'язання, які він має виконувати на користь жертви. Ці правовідносини в юридичній літературі називаються захистом. Іноді відносини безпеки визначаються як такі, які формалізують види юридичної відповідальності, використання інших правових санкцій, тобто правовідносини, пов'язані із застосуванням засобів влади.

До них відносяться: цивільні відносини, що виникають внаслідок того, що власник висуває право на своє майно від незаконного володіння іншою особою (ст. 50 українського закону «Про власність»), а також цивільні відносини, що впливають з наступних правових обставин: спричинити пошкодження, придбання або зберігання майна за рахунок іншої особи без достатніх причин (ст. 440 і 469 Цивільного кодексу України).

Відносини безпеки є формою цивільного права, спрямованою на усунення наслідків злочинів, відновлення нормального правового та економічного або особистого становища. У зв'язку з цим захисні відносини виникають внаслідок злочинів, тобто порушення правових норм, суб'єктивних прав які завдають шкоди жертвам.

Правові абсолютні, загальнорегульовані відносини. Основою їх демаркації є такі критерії, як коло обов'язкових осіб і ступінь їх конкретизації. Громадяни та організації, які мають суб'єктивні права, в деяких випадках здійснюють їх за рахунок власної діяльності (економічної, домашньої, творчої тощо), але не пов'язані безпосередньо з діяльністю інших організацій. Однак це не означає, що бізнес власника, наприклад, володіння та використання його майна, не залежить від поведінки інших людей. Останнє не повинно заважати його реалізації. Тому ця діяльність здійснюється не окремо, а спільно з іншими громадянами та організаціями, тобто у соціальних відносинах, які регулюються цивільним правом.

До таких цивільних правових відносин належать: майнові відносини, немайнові авторські та винахідницькі відносини, пов'язані з майном (статті 86, 472 та 517 Цивільного права України), немайнові відносини, не пов'язані з майном, щодо духовних благ, таких як життя, здоров'я, честь, гідність, недоторканність приватного життя (наприклад, стаття 7 ЦК України).

Право на компенсацію шкоди, заподіяної травмами, є майновим правом жертви і в той же час особистим правом в тому розумінні, що воно не може належати нікому, крім нього.

Особисті немайнові відносини виникають при здійсненні конституційних прав на життя, охорону здоров'я, житло та його недоторканність, інформацію, свободу та особисту цілісність тощо.

Особисті немайнові стосунки зазвичай виникають одночасно з народженням людини і тривають протягом усього її життя. Натомість відносини власності обмежені в часі, а іноді і в короткостроковій перспективі. Мало хто з них може тривати довго або навіть на все життя.

Особисті немайнові відносини виникають безпосередньо з закону, тоді як більшість відносин цивільної власності виникають за контрактом, тобто за волею їх учасників. Права та обов'язки власності зазвичай можуть бути передані іншій особі.

Немайновий характер неможливий, за винятком залучення батьків, опікунів до здійснення особистих прав дитини або недієздатних.

Різниця між особистими немайновими та майновими відносинами не заперечує їх відносин, оскільки вони відображають різні аспекти людського ЖИТТЯ.

Особисті стосунки, образно кажучи, служать душі, тоді як тіло - майнові потреби людини - служать майновим відносинам. Людина не може існувати без одягу, їжі, житла, тобто того, що повинно забезпечити її життя. Тому, перш за все, відносини власності - це відносини власності. Кожен суб'єкт діє у двох ролях: як вектор властивостей, користувач і носій обов'язку не вторгатися в чуже.

Людина активна від природи. Щоб задовольнити її потреби, вона зобов'язана брати участь у громадянській ротації. Участь у цивільній ротації є основною діяльністю багатьох юридичних осіб.

Відносини між учасниками цивільного обороту (продавець і покупець, замовник і підрядник, наймодавець і роботодавець) зберігаються не тільки тому, що вони з'являються на нерухомості, але і тому, що вони, як правило, підлягають поверненню. Невідплата договірних майнових відносин не є загальним правилом, а лише винятком з нього [12, с. 172].

У сфері майнових відносин гроші - це міра вартості та ціни

Особисті майнові та немайнові відносини - це два різних типи цивільних відносин. Однак різниця між цими відносинами, не заперечує відносин між ними.

Цивільний кодекс має безліч процесуальних правил, які визначають порядок реєстрації громадянських прав (вимоги щодо форми договору, статуту юридичної особи, процедури прийняття спадщини тощо). Відносини, які розвиваються в процесі реалізації цих стандартів, називаються організаційними [21, с. 129]. Вони, звичайно, не існують в ізоляції, але вони завжди супроводжують, "допомагаючи" особистим і нерухомим відносинам.

Особисті правові відносини щодо неправ власності та майна можуть бути розбиті відповідно до різних характеристик.

Залежно від визначеності суб'єктів, правові відносини поділяються на:

- 1) абсолютний;
- 2) відносні [12, стор. 172].

У абсолютних правових відносинах чітко визначено лише правовласника, Носій обов'язку є - "усі і кожен".

Правові відносини власності є абсолютними, як і правові відносини, які виникають у випадку створення науково-мистецького або іншого об'єкта прав.

Потап поставив свою машину поруч з будинком. Це означає, що обов'язок не зазіхати на нього матиме кожна особа яка буде знаходитися поблизу. Це є відображенням вимог Закону Божого: не красти.

Данило написав вірш, а Петро написав музику до цього вірша. Їх авторські права є абсолютно в тому сенсі, що кожного разу, коли вони співають пісню, вони зобов'язані оголошувати ім'я своїх авторів і не повинні вносити жодних змін [12, с. 173].

Абсолютними є правовідносини, які існують у сфері власності людини прав, що не належать до власності, оскільки їх порушення можна очікувати від будь-якої особи.

Відносини є названі правовідносинами ,які існують чи можливо існували між точно визначеними особами.

Відносні правовідносини - це відносини, які виникають на основі договору, включаючи багатосторонній договір, і виникають у зв'язку з причиною шкоди.

Іноді той факт, що існуючі в договорі відносини вступали реально існуючі але не названі поіменно фізичні особи, а також те що особа, яка заподіяла шкоду не була встановлена, не перешкоджає зачислити ці правовідносини до числа відносин.

Але не можна сказати, що "у цивільних відносинах сторони відомі заздалегідь" [25]. Сторони можуть бути анонімними (як у договорі купівлі-продажу на ринку) або лише одна сторона може бути анонімною (наприклад, пасажир громадського транспорту). Той факт, що один з них є продавцем або перевізником, а інша сторона є покупцем або пасажиром, все ще не є достатнім для вищезазначеного висновку.

Традиційним є поділ правовідносин на матеріальні та зобов'язальні відносини. Основою цього поділу є спосіб задоволення інтересів особи [3, с. 84], який є предметом правових відносин [25].

Правові відносини між власником та необмеженим колом осіб вважаються реальними, вони зобов'язані утримуватися від порушень права власності певного суб'єкта. Тобто, реальні правові відносини є одним із видів абсолютних правових відносин.

Зобов'язальні - це відносні правовідносини що виникають, з різних договірних і не договірних підстав, створюючи як права, так і обов'язки для обох сторін.

Окрім цієї класифікації, все ще існують абсолютні особисті правовідносини. Це призводить до висновку, що ця класифікація не охоплює всю сферу цивільних правових відносин.

Газета поширила неправдиву інформацію щодо рішення суду про Антона. Суд зобов'язав газету опублікувати спростування та вибачення, а також виплатити моральну компенсацію в розмірі 50 тисяч гривень. [12, с. 174]

У цьому випадку зобов'язальними є відносини, що виникли з моменту з цієї публікації. До цього часу право Антона поважати свою честь і гідність існувало в абсолютній системі, а не в системі зобов'язальних правовідносин.

Практична важливість поділу правовідносин на абсолютні та відносні, речові та зобов'язальні полягає в концептуальній економіці. Термін "речові зобов'язання" містить багато зрозумілого змісту: він називається суб'єктом або об'єктом права власності на іншого речового право; він уповноважений вжити ряд дій для здійснення цього права; кожна інша особа має обов'язок не зазіхати це право.

Термін "обов'язкові правовідносини" включає іншу юридичну інформацію: у них беруть участь принаймні дві сторони. У договірних правовідносинах кожен може бути вектором як прав, так і обов'язків.

Однак слід визнати, що цей поділ для судової практики не дуже важливий для сторін, які знаходяться на зоні суперечок. Зрештою, для тих, хто є позивачами або відповідачами у разі компенсації за шкоду користувачеві або власнику землі, незалежно від назви їх відносин у науці.

Теорія нормативних цивільних відносин піднімає ряд питань, які залишилися без відповіді від своїх послідовників.

Аргументи та ясність концептуальної структури не відзначаються:

"Регулювання нормальних відносин здійснюється через регуляторні правовідносини"; "юридична діяльність здійснюється за допомогою регуляторних відносин" [12, с. 175].

Така позиція не відповідає загальній теоретичній концепції правового регулювання. Правовідносини є результатом правового або договірного регулювання відносин, а не засобом регулювання.

Якщо мова буде про договір, то саме він а не отримані правовідносини, визначають характер його учасників не тільки відповідно до закону, але і до незаконної діяльності.

З іншого боку, неможливо не побачити, що фізичні особи здійснюють свою діяльність в рамках правовідносин. Обов'язок є структурним елементом змісту будь-яких правовідносин, тому регулятивні відносини не можуть розглядатися як інструмент їх реалізації.

Законом, договором та іншими соціальними нормами регулюють різноманітні громадянські відносини, які виникають і розвиваються на основі різних правових фактів. У кожному правовідношенні - договірному, не договірному їх суб'єкти наділені різними правами та обов'язками.

Якщо неможливо відрізнити правовий захист від правової охорони і не відрізнити його, то буде більше причин говорити про "захисні" цивільні правовідносини, які виникають у разі недотримання юридичного обов'язання та виникнення в результаті цього права на захист. Але категорія "правового захисту" існує в системі правової охорони, і все це є проявом правового регулювання.

Охороними називаються правовідносини, які виникають між злочинцем та жертвою у разі "порушення правових норм та відповідного суб'єктивного права".

В результаті цих правовідносин , порушник має обов'язок, який він виконує на користь потерпілого". Тобто, виявляється, що порушення закону є підставою для виникнення охороних правовідносин, а саме вже охороні правовідносини є основою для виникнення зобов'язань перед потерпілим[12, с. 176].

22	https://dduvs.in.ua/wp-content/uploads/files/Structure/library/student/lectures/0902/1.1.pdf	2 джерела	0.99%	
23	https://flatik.ru/kiyivsekij-nacionalenij-universitet-imeni-tarasa-shevchenka-na	42 джерела	0.93%	
24	https://dduvs.in.ua/wp-content/uploads/files/Structure/library/student/lectures/2020/kcpp/ki10.doc	16 джерел	0.76%	
25	https://dspace.oduvs.edu.ua/server/api/core/bitstreams/54c8434c-6ccb-408e-a0a7-892c48a6d0f4/content	9 джерел	0.76%	
26	http://law.journalsofznu.zp.ua/archive/visnik-4-2012-2/21.pdf	29 джерел	0.58%	
27	https://thelib.info/iskusstvo/1427951-stattya-13-kupap		0.52%	
28	http://naub.oa.edu.ua/2013/problema-zabezpechennya-poperednoho-dohovoru-zavdatkom	7 джерел	0.52%	
29	https://library.nlu.edu.ua/POLN_TEXT/CUL/46-Civilne_pravo_Mazur.pdf		0.5%	
30	https://studfile.net/preview/9233873		0.5%	
31	http://ir.stu.cn.ua/bitstream/handle/123456789/16290/%d0%a6%d0%b8%d0%b2%d1%96%d0%bb%d1%8c%d0%bd%...	4 джерела	0.47%	
32	https://ua-referat.com/uploaded/derjava-getemana-p-skoropadsekogo-politiko-geografichni-aspekt/index1.html	54 джерела	0.44%	
33	http://studcon.org/fiziologiya-travlennya-neparnokopitnih	37 джерел	0.41%	
34	https://apladm.lv.court.gov.ua/userfiles/uzag_scas_rish_laas_1_2015_II%20syd_palata.doc	31 джерело	0.38%	
35	http://dspace.oneu.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/1286/1/%d0%94%d1%96%d1%8f%d0%bb%d1%8c%d0%bd%d1%96%d...		0.32%	
37	https://ua-referat.com/uploaded/ministerstvo-vnutrishnih-sprav-ukrayini-odesekij-derjavnij-uni/index1.html		0.32%	
38	http://nauka.nlu.edu.ua/download/diss/Golina/d_Golina.pdf		0.32%	
39	http://sugvant.ru/%D0%BF%D0%BE%D0%BD%D1%8F%D1%82%D1%82%D1%8F-%D0%B7%D0%	10 джерел	Неприйнятний контент	0.29%
40	https://dspace.lvduvs.edu.ua/bitstream/1234567890/7080/1/dis.doc.pdf		0.29%	
41	http://lib.pnu.edu.ua/files/zbirnyky/zb28-2012.pdf	2 джерела	0.26%	
43	http://interactive.ranok.com.ua/upload/file/%D0%A3%D1%87%D0%B5%D0%B1%D0%BD%D0%B8%D0%BA%D0%B8%2011%2...		0.23%	
44	http://idpnan.org.ua/files/2021/muzika-l.a.-tsivilno-pravova-politika-ukrayini-_d_.pdf		0.23%	
45	https://protocol.ua/ua/uhvala_kas_vp_vid_03_07_2019_roku_u_spravi_9901_296_19		0.23%	

46	http://jes.nuoua.od.ua/archive/1_2016/21.pdf		3 джерела	0.23%
47	http://lib.pnu.edu.ua/files/zbirnyky/%D0%97%D0%B1%D1%96%D1%80%D0%BD%D0%B8%D0%BA%20%D0%90%D0%B		5 джерел	0.23%
48	http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/52158/57-Nigreeva.pdf?sequence=1		2 джерела	0.23%
49	http://www.f1-m.ru/grazhdanskoe_pravo/poryadok_viznachennya_pidsudnosti.php		15 джерел	0.23%
50	https://www.osvita.ua/vnz/reports/gov_reg/18273		3 джерела	0.23%
51	http://sn-law.cfuv.ru/wp-content/uploads/2016/12/45_meln.pdf			0.23%
Джерела з Бібліотеки		36		
1	Студентська робота	ID файлу: 1015956102	Навчальний заклад: Open International University of Hu	34 джерела 36.4%
36	Студентська робота	ID файлу: 1015796399	Навчальний заклад: Open International University of Human Deve...	0.32%
42	Студентська робота	ID файлу: 1014200597	Навчальний заклад: Open International University of Human Deve...	0.26%